No. 16

Lei 2

Cavalerii Mortii

MARE ROMAN ISTORIC NAȚIONAL DIN VIAȚA LUI

PENEȘ CURCANUL

DE RADU MIHNEA

Editura OMNIA, Bucureşti I, Str. Academiei 24

dul meu, tot îmi voi putea câştiga o pâine, chiar dacă ar fi amară şi necăjită.

— Nu, mai bine orice, numai pe tine nu vreau să te văd săvârşind o muncă atât de umilitoare, tu, care ai fost crescută pentru a duce o viaţă mult mai lipsită de griji, — răspunse perfidul renegat. — Imi dau bine seama, că numai eu sunt de vină la toată nenorocirea care te paşte şi deci, numai eu trebue să fac orice jertfă, pentru a te putea salva.

De aceea — urmă nemernicul, prefăcându-se disperat — mă voi duce acuma până la noul patron al localului Moara Roşie şi dacă nici acesta nu va voi să mă angajeze, atunci... atunci nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să trec la legea păgână, pentru a putea rămâne în slujba ambasadorului.

Sărmana Mitzi se îngrozi, când auzi de ce sacrificiu era în stare iubitul său, numai pentru a o putea ajuta pe ea şi căută din răsputeri să-l hotărască pe acesta să renunţe la gândul de a-şi părăsi credinţa.

Dar în clipa, în care Iulius Detrois venise să-i vorbească astfel aceleia, pe care o lăsa să trăiască în cea mai neagră mizerie, în vreme ce el înota în belşug şi bogăţie, era gata turcit. Voia însă să apară în ochii lui Mitzi într'o lumină de victimă, să pară omul care nu se dă în lături dela nici o jertfă, pentru a-şi putea ajuta iubita. De aceia îi vorbi în felul de mai sus şi de aceia încercările lui Mitzi de a-l face să renunţe la părăsirea religiei creştine, nu fură pentru nemernic, decât un prilej mai mult de prefăcătorie, de mârşavă înşelare a aceleia, care se jertfise pentru el.

Peste câteva zile apoi, Iulius Detrois, veni din nou la ea, de data aceasta mai întristat, mai abătut decât oricând şi îi vesti că, neputând intra nici la Moara Roşie, a fost silit să treacă la păgânism, numai pentru a putea rămâne în slujba ambasadorului şi că acuma se numeşte Mehemet-Ali.

De atunci însă, ticălosul venea din ce în ce mai rar la fosta sa iubită, aşa că aceasta avea de luptat tot mai greu cu mizeria, cu lipsurile de tot soiul.

Toate drepturile rezervate

Acuma trecuseră iarăş peste trei săptămâni, de când renegatul nu mai fusese să-i dea nici un ban şi greu încercata copilă trăia numai din fărămiturile, ce cădeau dela masa gazdei sale.

Däsnădăjduită şi ne mai putând îndura această viaţă de lipsuri şi umilinţă, Mitzi Stenner porni în căutarea unei îndeletniciri şi cu mare greutate găsi să intre servitoare la casa unui negustor. Nu voia însă să se angajeze, până când nu-i spunea şi lui Iulius, acum Mehemet, deoarece cu sufletul ei cinstit, îşi spunea că n'avea dreptul să-i supere pe acela, care pentru a o putea ajuta nu şovăise să se lapede chiar şi de credinţa lui strămoşească.

Dar turcitul nu venea şi negustorul, în slujba căruia voia să intre, o ameninţa mereu că-şi va lua o altă servitoare, dacă nu se duce să-şi ia serviciul în primire.

In ziua aceea fusese din nou la viitorul său stăpân şi acesta îi dăduse un ultim răgaz, până a doua zi, când dacă nu venea, îşi angaja o altă servitoare.

Mitzi aşteptă toată ziua cu înfrigurare sosirea iubitului său şi când văzu că, acesta nu venise până seara, îşi luă inima în dinţi şi hotărî să se ducă ea la el, cu toate că Iulius o oprise să-l caute în casa lui Ali-Paşa.

Mitzi îşi zicea însă că, sub scutul serii va reuşi să se strecoare în casă neobservată şi, într'adevăr, folosindu-se de un moment de nebăgare de seamă al paznicului dela intrare, se furişă în frumoasa vilă, înconjurată de un mare parc, unde locuia Ali-Paşa.

Până când se întunecă de-a binelea, Mitzi rămase ascunsă prin grădină, de teamă să nu-i pricinuiască iubitului său vreun neajuns. Când se înoptă apoi, se strecură ca o hoaţă, în casa, în care pe vremuri, când fusese amanta lui Ali-Paşa, tronase ca o stăpână. Ea străbătu coridoare şi încăperi, căutându-şi iubitul, dar acesta nu era de găsit niciunde, iar casa era pustie, de parcă toată lumea ar fi fugit din ea.

La un moment dat, se gândi să se ducă spre locuinţele servitorilor, cari ştia că erau aşezate la mansardă dar renunţă la acest gând, deoarece îi era ruşine ca ea fosta favorită a ambasadorului, să se arate acuma în faţa slugilor cărora le poruncise pe vremuri, cu picioarele goale îmbrăcată numai în sdrenţe.

Pe de altă parte își amintea că, ultima dată când fusese la ea Mehemet, acesta se plânsese că, ambasadorul fiind bolnav, era nevoit să stea toată noaptea să-l păzească. Prin urmare, era aproape sigur că iubitul său se găsea undeva, prin apropierea odăii de culcare a suferindului.

Cum cunoștea îndeajuns de bine toată casa, ea se strecură cât putu mai fără sgomot până în spre încăperea în care știa că trebuia să zacă ambasadorul.

Dar în odăița vecină cu odaia de culcare a lui Ali-Pașa, unde nădăjduia să-l găsească pe Iulius, acesta nu era.

— Poate că este înăuntru — își zise Mitzi și se ascunse după o perdea, spre a-și aștepta iubitul.

Stătu însă ghemuită după perdea, mai bine de un sfert de ceas și Iulius nu se ivi. Din odaia ambasadorului răsbeau din când în când până la ea gemete și cuvinte neînțelese și această împrejurare îi întărea credința că, iubitul său trebue să fie la căpătâiul bolnavului.

Când însă gemetele dinăuntru amuțiră de mult și Iulius tot nu apărea, Mitzi crezând că Ali-Pașa adormise și Iulius stătea de veghe chiar la patul lui, se hotărâ să deschidă ușa încet, spre a-i da iubitului de știre că este acolo.

In vârful picioarelor ea se apropie de ușa odăii de culcare, o deschise încet și după ce nu auzi nici un fel de sgomot, dovadă pentru ea că ambasadorul dormea într'adevăr — își vârâ capul prin deschizătura ușii.

Privirile ei fricoase însă, nu-l zăriră pe cel căutat. In schimb ochii ei îl văzură pe Ali-Pașa, cu capul răsturnat în perne, cu mâinile înțepenite, cu ochii sticloși holbați în spre cer.

Judecata ar fi trebuit s'o îndemne să fugă de acolo, cât mai curând, deorece își dăduse seama, că ambasadorul murise. Instinctul însă, un gând nelămurit, căruia simțea că trebue să se supună, o împinse să pătrundă în odaie și să se apropie de mort, poate pentru a îngâna o ultimă rugăciune lângă trupul neînsuflețit al aceluia, care-i fusese amant aproape un an de zile.

Dar când ajunse lângă patul mortului, un țipăt înăbușit îi ieși din piept și privirile-i îngrozite rămaseră țintuite parcă pe capătul dinspre perne al cearceafului plapumei.

Ochii ei înspăimântați zăriseră cumplita acuzare scrisă cu propriul său sânge, pe care mortul i-o aducea iubitului său.

Mitzi vedea cuvintele vopsite cu sânge pe cearceaf, le citea şi le recitea, dar mintea ei înspăimântată refuza să înţeleagă rostul cuvintelor, sau mai bine zis refuza să creadă în temeinicia lor.

Mehemet Ali... Iulius Detrois... să fie ucigaşul stăpânului său ? Nu, mâna iubitului său nu era în stare să curme viaţa unui om !

Totuşi, acuzarea era lămurită, şi împrejurarea că ea era scrisă chiar cu sângele victimei, dovedea că muribundul fusese lăsat singur, refuzându-i-se poate hârtia şi cerneala, pe cari le va fi cerut pentru a scrie ceeace mâsgălise pe cearceaf cu sucul vieţii sale sfârşinde.

— Dumnezeule — îngână biata Mitzi, cutremurându-se, când groaza i se mai risipi şi putu să se gândească mai cu hotărâre la ceeace-şi închipuia că se va fi întâmplat în odaia de culcare a ambasadorului — Iulius să fie ucigaşul... Dar ce... ce să-l fi împins la această crimă ?... Doamne, poate... poate voia să-l fure... pentru a pune capăt mizeriei în care ne sbatem ?... Stântă Fecioară, da... numai acesta a putut fi motivul... Sărmanul, sărmanul meu Iulius, până unde a mers jertfa ta pentru mine !

Şi pe uşor încrezătoarea copilă o podidiră lacrimile, convinsă că Iulius Detrois îşi ucisese stăpânul, numai spre a-i veni ei în ajutor.

De unde să-şi închipue ea, ce gânduri josnice îl împinseseră pe ticălosul renegat la această faptă, de unde să ştie ea, că nemernicul o lăsase anume să tânjească în mizerie, pentru a o ţine cât mai ascunsă de ochii lumii, până în clipa eventuală, când ar mai fi avut iarăşi nevoie de dânsa, spre a o vinde ca pe o marfă poate unui alt ambasador.

Fiind încredinţată deci, că Mehemet-Ali ucisese numai din dorinţa de a pune capăt lipsurilor în cari se sbătea ea, Mitzi îi mulţumi lui Dumnezeu că-i îndreptase paşii la timp în spre odaia mortului, deoarece acuma putea îndepărta dovada vinovăţiei iubitului său, mai înainte ca vreunul din servitori să zărească groasnica acuzare, care l'ar fi dus pe Iulius la eşafod.

Cu o înfrigurare, la care o împingea numai dragostea ei neţărmurită, pentru nemernicul renegat, Mitzi Stenner ofăsie şi ascunse în sân bucata de cearceaf. pe care

era scrisă teribila acuzare, stăpânindu-şi groaza firească, ce-i insufla atingerea mortului, ea îndepărtă praful de sticlă din palma lui Ali-Paşa, luă la sine şi cutiuţa cu corpul delict, iar apoi părăsi casa, înapoindu-se în grădină.

De aici, cu o putere şi o iscusinţă, pe care numai teama de soarta iubitului şi desnădejdea i-o puteau da, se căţără peste gardul de fier al parcului şi ajungând în stradă, începu să alerge ca o nebună în spre casă, unde era încredinţată că-l va găsi pe Iulius.

Dar când ajunse gâfâind în mizerabila-i odăiţă, aceasta era tot goală, cum o lăsase, fără ca vreo urmă să fi trădat trecerea iubitului pe acolo.

Fiind încredinţată că Iulius nu va întârzia să vină spre a o lua, pentru ca să fugă cu ea undeva prin străinătate, Mitzi ascunse cu îngrijire bucata de cearceaf, pe care Ali-Paşa îşi scrise acuzarea, precum şi cutiuţa cu sticlă pisată.

După aceea aşteptă, ceas cu ceas, venirea iubitului şi când noaptea trecu şi se făcu zi, ea nu se îndură să iasă din casă, de teamă ca Iulius să nu vină în lipsa ei.

Dar trecu şi ziua următoare şi trecură şi alte zile şi săptămâni, fără ca Iulius să se înapoieze. Mitzi îşi zise atunci că, pe semne că iubitul, de teama urmăririi de către poliţie, va fi fost nevoit să părăsească Viena, fără să mai poată trece pe la ea şi se hotărî să-şi caute de lucru, până când Iulius se va înapoia s'o ia cu el.

Mitzi intră servitoare şi munci din greu, peste un an de zile, aşteptând mereu întoarcerea celui dispărut.

Odată, schimbând de stăpân, se nimeri să găsească întrebuinţare în aceeaşi casă, în care era angajată şi Grete, fosta cameristă a lui Ali-Paşa, şi atunci, în sfârşit, vălul îi căzu depe ochi.

Chiar în cea dintâi seară pe care o petrecu în casa noilor săi stăpâni, după ce servitoarea îşi termină treburile prin casă, Grete veni în odaia lui Mitzi şi fire bună şi miloasă, o întrebă pe aceasta, care fusese pricina căderii sale atât de jos, ajungând din amanta unui ambasador, servitoare.

Sinţind un suflet înţelegător alături de ea, Mitzi îi povesti toată tragedia vieţii sale şi atunci, cu lacrimi în ochi, Grete îi spuse:

— Sărmana de d-ta, cât de cumplit, cât de groaznic ai fost înşelată şi batjocorită! Ai suferit, ai îndurat lipsuri, pentru un om, care nu merită să-i se spună om, de care ar trebui să se ferească, în tocmai, ca de un ciumat, toţi aceia cari au avut nenorocirea să-l cunoască.

— Grete — exclamă Mitzi, care nu putea îngădui să se vorbească astfel de iubitul său — te rog nu vorbi rău de Iulius, căci el a făcut pentru mine toate sacrificiile, pe cari le poate face un om pentru fiinţa ce-i este dragă.

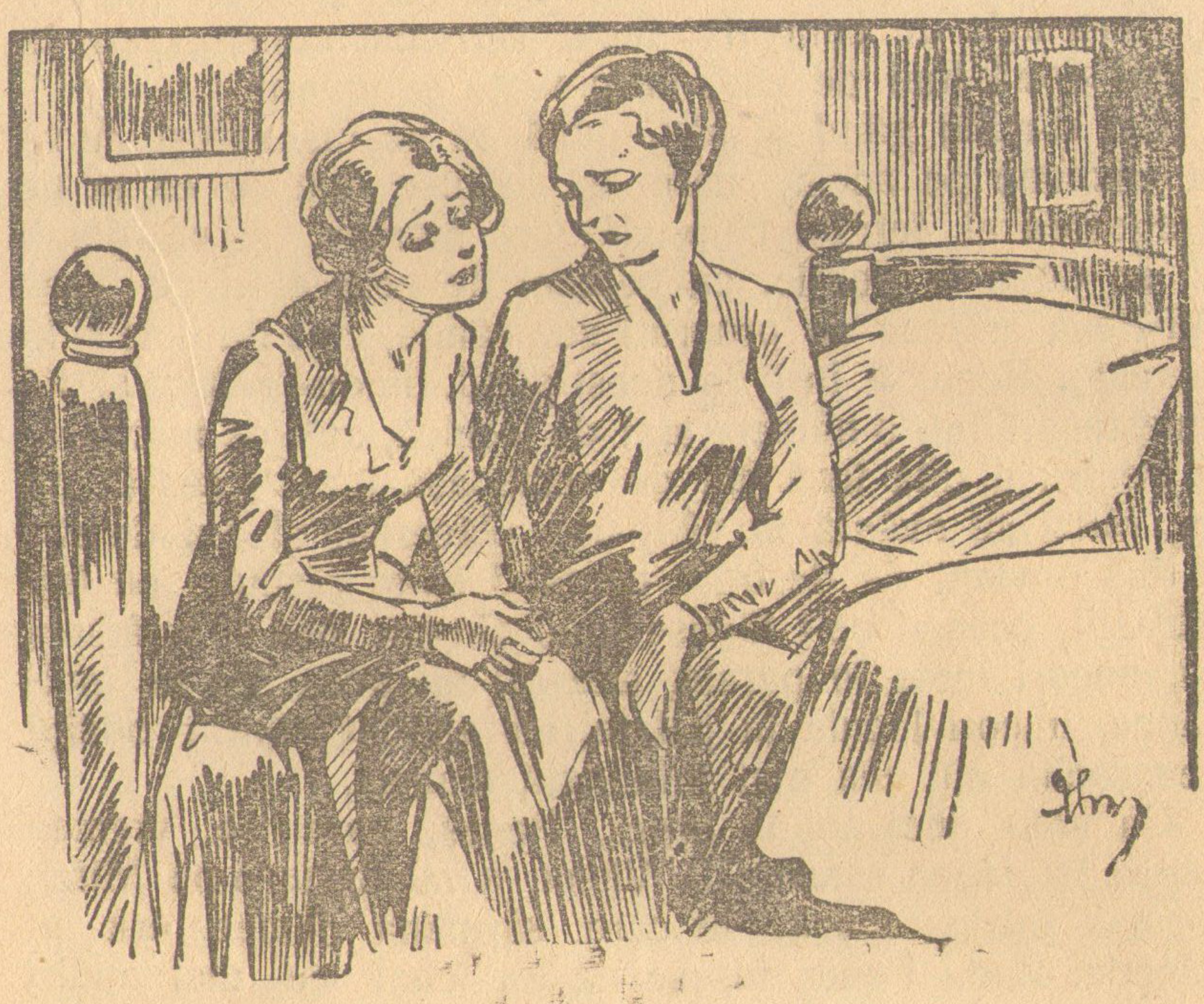

— Nenorocita de d-ta — răspunse Grete cu sinceră compătimire — dacă ai şti cine a fost cu adevărat Iulius Detrois! Dar Dumnezeu s'a îndurat în sfârşit de chinurile d-tale şi mi te-a scos în cale, pentru a-ţi ridica vălul, care ţi-a acoperit ochii până acum.

Şi Grete, camerista, îi povesti lui Mitzi tot ceeace aceasta nu ştia despre Iulius Detrois.

Grete anume, fusese şi ia dată afară dela Ali-Paşa, de către Iulius Detrois, care nu voia ca murdara vânzare a trupului său să aibă martori creştini. Aceasta era a-

devărata pricină pentru care ambasadorul nu mai ţinuse în timpul din urmă decât numai servitori păgâni.

Grete însă fusese dată afară, după ruptura dintre ambasador şi Mitzi, aşa că era în măsură să cunoască amănuntele, pe care Mitzi n'avea de unde să le ştie.

Ea îi desvălui deci acuma, nenorocitei copile, toată ticăloasa fire, toată murdăria de care Iulius Detrois fusese în stare să se facă vinovat atât, faţă de ea cât şi faţă de omenire, îi istorisi toată josnicia până la care se coborâse renegatul, numai din dorinţa de a se îmbogăţi.

Desvăluirea groaznicului adevăr fu pentru Mitzi o lovitură atât de cumplită, încât sărmana copilă zăcu în spital două luni de zile, între viaţă şi moarte.

Cel dintâiu gând al său, după ce se însănătoşi, fu să se răzbune pe acela, care îşi bătuse joc de ea şi de dragostea ei, într'un chip atât de mârşav, şi se gândi să se ducă la poliţie, cu petecul de cearceaf, pe care Ali-Paşa arătase cu propriul său sânge, cine l-a ucis şi în ce chip. Renunţă însă la acest gând, fiindu-i scârbă să fie amestecată într'o afacere atât de josnică, atât de murdară.

Pentru a uita însă cât de nemiloasă fusese soarta cu ea, Mitzi se avântă în vâltoarea plăcerilor şi ani de zile a dus o viaţă de desfrâu, căutând să-şi răsbune pe toţi bărbaţii, ceeace ce-i făcuse unul singur. Aşa se întâmplă că, uneori înota în parale, alte ori nu avea ce să mănânce, uneori locuia în palate, iar altădată într'o odăiţă nenorocită din cea mai înfundată mahala.

Cu vreo cinci ani în urmă, Peneş, care pe vremea aceea îşi făcea studiile la Viena, a cunoscut-o pe Mitzi, tocmai într'o epocă, în care sărmana femee era în mizerie. Radu Peneş fusese la un chef cu mai mulţi prieteni şi se înapoia singur spre casă, în zorii zilei. Nu departe de locuinţa sa, a fost oprit pe stradă de o femee, îmbrăcată într'o rochie demodată, pe cap cu o pălărie veche şi care, fără nici un fel de întroducere, îl agăi şi-i propuse să meargă cu el.

Radu Peneş nu şovăi s'o ia pe femee la el, dar fără nici un gând ascuns, ci numai din dorinţa de a ajuta o nenorocită, deoarece îşi dădea bine seama că numai o nenorocită putea fi aceea, care în zorii zilei mai cutreera străzile, în căutarea unei legături. care să-i aducă vreo câţiva creiţari.

Mitzi Stenner, căci ea era, rămase foarte surprinsă, văzând că un bărbat voia s'o ajute, fără să-i ceară dragoste în schimb.

De când începuse să ducă o viaţă de desfrâu, era pentru prima oară că i se întâmpla aceasta şi deci, mirarea ei era foarte firească.

Peneş îi dădu o sumă de bani, spunându-i că, de câte ori va mai avea nevoie, să vină pe la el şi el o va ajuta, după putinţele sale.

Mitzi Stenner nu şovăi să profite, în mai multe rânduri de bunăvoinţa ciudatului său binefăcător, care de fiecare dată încerca s'o readucă pe calea cea bună, căutând să-i arate grozăvia vieţii pe care o ducea şi dându-şi osteneala s'o facă să înţeleagă că, această viaţă avea să se sfârşească foarte rău pentru ea.

Intr'o zi apoi, era la a şasea sau la şaptea lor întâlnire, Peneş o rugă să-i istorisească, cine este şi cum a ajuns să cadă atât de jos ?

Şi atunci, Mitzi, care de ani de zile ducea o viaţă destrăbălată, anume pentru a uita trecutul, văzând că întâlnise un om cu un suflet într'adevăr bun şi înţelegător, îşi desvălui inima, istorisindu-i lui Peneş, cu toate amănuntele, soarta nemiloasă de care avusese parte, din clipa în care fusese alungată din casa părinţilor săi. Ea nu ascunse nimic, nu tăinui nici un amănunt şi astfel a aflat Radu taina Băutorului de Sânge, taină despre care nu bănuia pe atunci că într'o bună zi va fi o armă în mâinile sale.

Cuprins de o milă şi mai mare acuma pentru Mitzi Stenner, deoarece îşi dădea seama că sărmana femee fusese victima unor împrejurări mai mult decât vitrege, Radu o scoase din mizeria în care trăia, îi luă o locuinţă ca lumea şi îngriji să nu-i lipsească nimic, de ceeace avea nevoie pentru un trai modest.

Sub înrâurirea binefăcătoare a unui om de suflet, Mitzi Stenner renunţă la viaţa pe care o dusese până atunci, în sufletul ei încrustându-se o recunoştinţă veşnică, pentru omul care o scosese din cea mai neagră mocirlă omenească.

După plecarea lui Radu dela Viena însă, Mitzi Stenner deveni amanta noului ambasador turc din capitala Austriei, a lui Rebat-Paşa. Mitzi făcuse aceasta, nu din

dorul de a reîncepe o viaţă destrăbălată, ci cu totul din altă pricină.

Mehemet-Ali, renegatul Iulius Detrois anume, după ce îşi ucisese părintele adoptiv, căruia îşi vânduse corpul, se duse la Constantinopol, pentru a intra în stăpânirea moştenirei. Acolo însă, frumuseţea lui stârni şi mai mare vâlvă, decât la Viena şi Marele Vizir, fiind cuprins de aceeaş josnică patimă, căreia îi căzuse pradă şi Ali-Paşa, începu să-i pună lui Mehemet-Ali beţe în roate, astfel încât acesta, nu putea să intre în stăpânirea moştenirei lăsată de ambasador. Dar pentru omul, care nu şovăi să se lapede de credinţa creştinească şi care, împins de blestemata sete de aur, nu se sfiise să-şi pângărească propriul trup, aceasta nu putea să fie o piedică, peste care să nu fie gata să treacă oricând.

Cu josnicia care-i era caracteristică, Mehemet-Ali, alias Iulius Detrois, îşi vându trupul şi Marelui Vizir şi astfel, nu numai că ajunse în stăpânirea moştenirei, dar atotputernicul sfetnic al Sultanului îl numi de-a dreptul ofiţer în armata turcă, în câţiva ani dându-i gradele cele mai înalte.

La isbucnirea revoluţiei condusă de principele sârb Milan Obrenovici, Mehemet-Ali a fost trimis să înăbuşe răscoala răsvrătiţilor împotriva jugului turcesc şi renegatul a săvârşit cu acest prilej fioroasele măceluri, cari au îngrozit toată Europa şl cari i-au trecut în istorie porecla de Băutorul de Sânge. Pentru turci însă, crimele lui Mehemet-Ali erau un titlu de glorie şi astfel Marele Vizir nu şovăi să facă din renegatul Iulis Detrois, generalisimul trupelor turceşti din Balcani.

Mitzi Stenner auzind despre masacrele cari se săvârşiau asupra creştinilor din porunca fostului său iubit, se înfurie atât de tare, încât luând dovezile vinovăţiei lui, în moartea lui Ali-Paşa, se duse la poliţie şi-l denunţă.

Pe vremea aceea însă, legăturile dintre Turcia şi Austria fiind foarte prieteneşti, poliţia vieneză refuză să dea urmare denunţului făcut de Mitzi, mai ales fiindcă se temea să arunce o asemenea învinovăţire asupra unuia dintre cei mai cunoscuţi comandanţi de oştire ai semilunei.

Atunci zămisli în mintea lui Mitzi Stenner ideea de a căuta să se apropie de noul ambasador turc dela Viena, sub scutul căruia nădăjduia că va putea să răsbune nu

numai ticăloşia pe care o săvârşise Iulius Detrois faţă de ea, ci şi sângele nevinovat al miilor şi zecilor de mii de creştini, cari fusese vărsat din ordinul lui Mehemet-Ali.

Lui Mitzi Stenner, căreia natura îi păstrase frăgezimea şi tinereţea, cu toată viaţa sbuciumată pe care o dusese ani de-a rândul, nu-i fu greu să se facă observată de Rebat Paşa, noul ambasador al Turciei şi curând după plecarea lui Peneş din capitala Austriei, deveni amanta acestuia.

Mitzi Stenner, în sufletul căreia clocotea acuma dorul de răsbunare, împotriva nemernicului ucigaş al creştinilor, trecu îndată la punerea în aplicare a planului său, şi-i arătă lui Rebat-Paşa dovezile vinovăţiei lui Mehemet-Ali.

— Draga mea — îi răspunse ambasadorul — dacă ar fi vorba de oricare alt supus al sultanului, n'aş şovăi o clipă să trimit această dovadă Sublimei Porţi, pentru ca nemernicul să-şi primească pedeapsa. Mehemet Ali însă este protejat chiar de Marele Vizir şi mă tem că dovada vinovăţiei lui ar fi nimicită, iar tu nu ţi-ai ajunge scopul, de a-l vedea pedepsit pe acela, care te-a înşelat într'un chip atât de josnic.

— Se poate însă — răspunse Mitzi Stenner — ca un asemenea ticălos să rămână nepedepsit?

— Nu, şi tocmai de aceea, iată care este sfatul meu — zise Rebat Paşa. — Pentru a nu risca să fie nimicită preţioasa dovadă, pe care o ai despre vinovăţia lui Mehemet Ali, te-aş sfătui, să te duci singură până la Istambul, dar în nici un caz să nu arăţi documentul, mai înainte de a-l vedea arestat pe Mehemet Ali.

— Dar când singur spui că Mehemet Ali este în graţiile Marelui Vizir, cum crezi că acesta îmi va da crezare, pe o simplă declaraţie?

— Iţi voi da eu o scrisoare către Marele Vizîr — răspunse Rebat Paşa — şi cuvântul meu nu-l va mai putea pune la îndoială şi nici tu nu vei avea neplăceri, deoarece eu sunt înrudit cu Padişahul şi Marele Vizir nu va îndrăzni să se atingă de persoana, care se găseşte sub scutul meu.

Incurajată de cuvintele ambasadorului, Mitzi Stenner plecă îndată la Istambul. Am văzut însă că viclenia Băutorului de sânge a isbutit să adoarmă chiar şi bănuiala de o clipă a Marelui Vizir, care fiind vorba de un document pe care-l cunoştea chiar şi un văr al Sultanului,

nu putea să nu dea urmare denunţului. Totuşi, în loc să-l aresteze pe vinovat, Marele Vizir îi dădu acestuia adresa şi numele denunţătorului, iar Mehemet Ali ştiu s'o sperie pe Mitzi atât de tare, cu ameninţarea chitanţei, care dovedea că vânduse ruşilor documente turceşti, încât nu numai că Mitzi îşi retrase denunţul, dar intrase chiar în slujba Băutorului de sânge, pentru a face spionaj în România.

Trebuie să spunem însă că, Mitzi primise târgul propus de Mehemet Ali numai de formă, fiindcă se temea că altfel acesta va pune la cale uciderea ei, dar că în adevăr nu se gândea nicio singură clipă să vândă renegatului un popor creştin, care zăcea sub jugul turcesc.

Dimpotrivă, ea nu aştepta decât cel dintâi moment propice, pentru a se putea răsbuna pe acela, care o nenorocise şi care acuma îşi făcuse un renume din cruzimea cu care ucidea mii de oameni.

Aceasta era taina lui Iulius Detrois, care după ce trecuse la păgânism, îşi vându trupul lui Ali Paşa, pe care apoi l-a ucis spre a-l moşteni mai iute. Turcit sub numele de Mehemet Ali, renegatul măcelărea acuma în massă pe creştinii, în a căror lege îl născuse şi pe el o mamă creştină.

Dar steaua aceluia, care-şi vându-se nu numai trupul, ci şi credinţa, începuse să păleascâ odată cu ivirea Cavalerului Nopţii, care am putea spune că, a fost pentru Băutorul de Sânge piaza lui rea.

CAP. XXV

O mie de copii vânduţi.

Răpirea din harem a celor patrusprezece cadâne stârnise în Bulgaria o vâlvă atât de mare, cât ar fi stârnit de pildă căderea Constantinopolului în mâinile ruşilor.

Se mai întâmplase şi până atunci, ca vreo cadână să reuşească să fugă din harem, dar ca un creştin să calce cu alţi şapte tovarăşi ai săi, alcovul sfânt turcilor, să umble în harem ca acasă la el şi să răpească patruspreprezece femei de acolo, aceasta nu se mai întâmplase de când Mahomet născocise haremul pentru credincioşii săi.

Mânia Băutorului de Sânge nu mai cunoscu margini

şi în aceeaş zi, porunci să li se taie capul celor patru eunuci, cari nu vegheaseră îndeajuns.

Prin aceasta însă, setea lui Mehemet-Ali nu se potolise. Cititorii noştri îşi mai aduc aminte că, prinzând de veste despre nelegiuirile săvârşite în lipsa sa de başbuzuci, cari nădăjduind că generalisimul nu se va mai întoarce în fruntea oştirii, îşi făcuseră de cap, Mehemet-Ali porunci ca toţi başbuzucii să fie prinşi şi ţinuţi într'un pătrat, alcătuit în apropierea oraşului, de toată oştirea turcească dela Rusciuc.

Când cei aproape o mie de başbuzuci fură astfel adunaţi în mijlocul temniţei vii alcătuită de puzderia de ostaşi turci, Mehemet-Ali veni şi el la faţa locului, însoţit de întregul său stat major.

Văzând privirile fulgerătoare de mânie din ochii Băutorului de Sânge, ofiţerii şi ostaşii se cutremurară, deoarece ştiau că generalisimul lor pregătea ceva înfiorător. Başbuzucii însă, cari nu-şi aveau acolo nici măcar căpetenia, pe El-Ghiabur, îşi blestemau şi ziua în care s'au aciuat pe lângă Mehemet-Ali, deoarece îşi dădeau seama că acesta va răsbuna cumplit nesocotirea ordinelor sale.

Şi teama lor nu era de loc neîndreptăţită. Băutorul de Sânge apropiindu-se până la o depărtare de câţiva paşi de ei, strigă:

— Toţi başbuzucii pe două rânduri!

Păgânii nu aşteptară să li se spună pentru a doua oară şi în câteva minute, toţi, aproape o mie câţi erau, alcătuiră un şir nesfârşit, în mijlocul pătratului de ostaşi.

— Başbuzuci — tună atunci Mehemet Ali — aţi îndrăsnit să nesocotiţi poruncile mele, aţi atacat satele şi aţi ucis populaţia. La fel veţi fi ucişi şi voi! Căpitane Tevcik — se întoarse apoi Băutorul de Sânge în spre unul din ofiţerii, despre care ştia că-i sunt credincioşi şi cărora le dădea întotdeauna însărcinări plăcute sufletelor lor de păgâni — alcătueşte un pluton de execuţie, dar din treizeci şi şase de oameni!

Un pluton de execuţie de treizeci şi şase de oameni?... Nu numai başbuzucii, dar chiar şi turcii se cutremurară. Oare ce avea de gând Mehemet-Ali, să ucidă un număr atât de mare de başbuzuci, pentru câţiva ghiauri?

Dar nici ofiţerii şi nici vinovaţii nu puteau bănui cât de

nesăţioasă era pofta de sânge a lui Mehemet Ali în ziua aceea, căci oricât de departe ar fi mers ei cu închipuirea lor, totuşi nici nu s'ar fi putut apropia măcar cu gândul de ceeace plănuia Băutorul de Sânge.

Când Tevcik îşi alese oamenii pentru neobişnuitul pluton de execuţie, Mehemet Ali strigă :

— Căpitane Tevcik, fă numărătoarea başbuzucilor şi pe fiecare al zecilea dă-l deoparte !

Un fior de groază îi străbătu pe turci. Başbuzucii încremeniră.

Oare într'adevăr Mehemet Ali avea de gând...

Da, într'adevăr, acesta era gândul Băutorului de Sânge. Să ucidă pe fiecare al zecilea başbuzuc ! Un asemenea măcel Mehemet Ali nu mai săvârşise niciodată în mijlocul oamenilor săi. Dar nici nu-şi aducea nimeni aminte să-l fi văzut atât de furios, cum era în ziua aceea.

— Pe rând, câte zece! — îi porunci el lui Tevcik.

Un fior de groază îl străbătu chiar şi pe Tevcik cel obişnuit cu asemenea uciderі cu ghiotura. Şi deoarece se temea că başbuzucii se vor împotrivi, el scoase un regiment întreg din pătrat drept pază şi făcu numărătoarea cu arma în mână.

Başbuzucii începură să strige, să blesteme, să se codească de a se lăsa să fie număraţi, dar atunci se auzi din nou glasul mânios al Băutorului de Sânge.

— Căpitane Tevcik, numără-i din cinci în cinci !

Erau aproape opt mii de oameni pe platoul din spatele Rusciucului, dar când se auzi acest nou ordin al Băutorului de Sânge, într'un mormânt tăcerea n'ar fi fost mai desăvârşită decât se făcu pe platou.

Spaima şi groaza îi amuţi atât pe turci, cât şi pe başbuzuci. Nici unii nici alţii nu mai îndrăsniră nici măcar să răsufle mai tare, ca nu cumva mânia Băutorului de Sânge să cadă asupra lor, a celor pe cari soarta avea să-i scape vii din acest măcel.

Başbuzucii ieşiţi la sorţi, aceia cari nu mai aveau nimic de pierdut, erau singurii cari mai îndrăsneau să vorbească, iar vorbele lor erau blesteme şi groasnice înjurături la adresa lui Mehemet Ali.

După aceea măcelul începu. Aşezaţi în linie, câte zece, jefuitorii satelor creştineşti din apropierea Rus-

ciucului îşi primiră pedeapsa, bine meritată de altfel.

In ziua aceea pieriră o sutăşaptezecişidoi de başbuzuci. Sângeroasa pildă dată de Mehemet-Ali avea să însemneze într'adevăr o sperietoare pentru acei păgâni, cari ar mai fi îndrăsnit să ucidă cu ghiotura populaţia din Bulgaria. Aceasta nu însemna însă că pilda era menită să-i servească chiar şi aceluia care o dăduse, adică Băutorului de Sânge.

Peşte vreo săptămână anume, un călăreţ plin de praf, cu vesmintele rupte, cu ochii duşi în fundul capului, cu

barba crescută în jurul feţei, ca unui sălbatec, întră în curtea comandamentului suprem şi ceru să fie dus înaintea generalisimului.

— El-Ghiabur ! — exclamă Băutorul de Sânge, când îl zări pe călăreţ intrând în odaia sa de lucru. Ce-i cu tine, omule ? De unde vii aşa de rupt şi prăfuit ?

El-Ghiabur era o fire foarte ciudată. Cu toate că era un ticălos, un ucigaş de rând, un om în al cărui suflet nu sălăşuia nici un simţământ mai ales, totuşi avea, şi el ceva, ce-l ridica într'adevăr de-asupra multora : un

curaj, care chiar printre oamenii săi era socotit drept nebunie. Şi că oamenii săi puteau să aibă dreptate, o dovedea îndeajuns felul lui de a se purta şi de a răspunde Băutorului de Sânge.

Ştim că El-Ghiabur, vrând s'o siluiască pe Rodica, în drum spre Târnova, fusese lovit în cap pe la spate cu o măciucă de către călugărul nebun Macarie, care îi răpise pe fata ce-i fusese încredinţată de Mehemet-Ali.

Când se deşteptă din ameţeală, El-Ghiabur dădu alarma şi în fruntea başbuzucilor săi porni în urmărirea fugarilor. Dar aproape o lună încheiată cutreera El-Ghiabur ţinutul până la poalele Munţilor Balcani, scotocind fiecare sat, fiecare casă, fiecare tufă, fără însă să dea măcar peste o urmă a fugarilor.

Atunci El-Ghiabur hotărî să se înapoieze la Rusciuc, cu toate că oamenii săi îl sfătuiră să se ducă în toată lumea, numai în Faţa Băutorului de Sânge să nu se mai ivească, acuma, după ce-i pierduse o pradă atât de preţioasă.

Dar El-Ghiabur nici nu voi să audă de sfatul tovarăşilor săi. El le răspunse hotărât:

— Iataganul dela şold nu-mi va fi luat decât, poate, numai după ce aşi ieşi dela Mehemet-Ali. Dacă Băutorul de Sânge nu va vrea să înţeleagă, că oricui i se poate întâmpla aşa ceva, chiar şi lui El-Ghiabur, atunci iataganul, sau va reteza capul lui Mehemet Ali, sau mă voi arunca eu în el, după cum va fi răspunsul generalisimului. In nici un caz pe El Ghiabur nu-l veţi vedea nici în spânzurătoare şi în faţa plutonului de execuţie.

Şi El-Ghiabur nu se lăudă, nu minţi. El ştia că nici măcar în gaură de şarpe nu poate scăpa de răsbunarea lui Mehemet Ali şi atunci se gândi că era mai vrednic de un luptător să meargă cu fruntea sus, în faţa primejdiei, chiar dacă ştia că poate nu are nici un singur sorţ să scape, decât să se ascundă ca un laş, dar până în cele din urmă tot să fie răpus.

De aceea, când Mehemet Ali îl întrebă, ce este cu el, El-Ghiabur răspunse fără încunjur, fără teamă:

— Prea Luminate, cadâna pe care mi-ai încredinţat-o,

Cereţi mâine FASCICOLA No. 17 tuturor chioşcarilor şi depozitarilor de ziare.